

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Robert Fulton

Citation: Hauch, Carsten: "Robert Fulton: 1-2. - 1928", i Hauch, Carsten: *Robert Fulton: 1-2. - 1928*, udg. af Niels Birger Wamberg , 1926-29, s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch02val-shoot-idm140500968262960/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Robert Fulton: 1-2. - 1928

give en Afglands deraf i Din Kunst, derfor især var det mig saa vigtigt, at Du skulde ledsage mig igjennem disse Skove. — Nei, hold nu op at tegne! det kan Du gjøre en anden Gang.»

»Ja, ja, det er desuden for mørkt til at tegne nu,« sagde Fulton; paa samme Tid lukkede han sin Bog og viklete sine Tegneredskaber sammen.

»Men til at modtage Indtrykket af den dæmrende Natur er det endnu lyst nok,« sagde Barlow, medens han lagde sig tilbage og hvilede sit Hoved i det bløde Mos, hvormed Høien var bevoxet.

Solen var gaaet ned, og det varede ikke længe, før Stjernerne bleve synlige og glimtede med al den stærke Glans, der er eiendommelig for Amerikas Nattehimmel.

»Naar jeg stirrer saaledes op paa Melkeveien,« sagde Barlow, efterat han en Tidlang med Taushed havde betragtet Himlen, »da kommer der underlige Drømme over mig; ja det synes mig da tidt, som om de Gamle havde taget feil, naar de tænkte sig Glemselens Flod under Jorden, tværtimod, det er snarere den, der blinker over vore Hoveder. Men hvis det forholder sig saa, da er den tillige Erindringens Flod; thi jo mere man glemmer det Uvæsentlige, desto klarere bliver det Væsentlige, det Allerdybste og Høieste, og kun over Øieblikket og Hverdagslivet lægger sig et dunkelt Slør. Og fra hine gyldne Vande er det vist ogsaa, at Drømmene nedstige, der ligeledes paa en selsom Maade blande Glemsel med de ældste og dybeste Erindringer.»

»Jeg fatter Dig ikke ganske,« sagde Fulton.

»Det behøves heller ikke,« svarede Barlow, »ingen kan ganske fatte de Syner, der dukke frem af